

za en dinar in bo odslej tok stal 4 din, in to iz razloga, ker so v preteklem poslovnem letu izplačali ves dolg za zgradbo krajevnega električnega omrežja in transformatorske postaje. Ako bo v bodočnosti kaj dobička, se bo z njim napeljala elektrika tudi v one ulice, kjer je doslej še ni. Izvoljen je bil ponovno stari odbor s predsednikom g. inž. Mikušem. — Premovanje živine se bo pri nas vršilo 13. junija. — Na binkoštno nedeljo sta se v naši cerkvi poročila gđna Vereš Terezija in g. Litrop Matija, uradnik v mestni tovarni v Litiji. Bog daj srečo!

Bratenci. Na binkoštni ponedeljek smo imeli letno prošenje, na katerega je prišlo mnogo ljudi iz bližnje in daljne okolice. Vse bi nam ostalo v najlepšem spominu, če se popoldne ne bi spoprijeli neki vročokrvneži iz sosednjih vasi ter s krvjo omadeževali tako pomemben praznik. — Kdaj bo že takemu divjaštvu konec?

Crensovec. Pri nas bo 12. junija prvo premovanje plemenske živine, ki ga priredi Zveza selekcijskih društev za simodolsko govejo živino. Plemenska živina, ki bo pri nas in drugod najboljše ocenjena, se bo lahko 25. junija razstavila na »Prekmurskem tednu« v Murski Soboti.

Turnišče. Ob koncu prejšnjega meseca je bil pri nas sejem, ki je bil zelo dobro obiskan. Ob zaključku se je zgodil tale zanimiv dogodek. Nekd vinjen brusar pride v trgovino ter zahteva plačilo za brušenje škarij. Trgovec zahteva svoje škarije, nakar bo plačal. To je brusar tako razkačilo, da je začel na cesti na ves glas vpiti, da je škarije vrnil, a mu trgovec noče plačati, zato mu bo razbil trgovino in hišo pognal v zrak. Zadevo je uredil varnostni organ, ki je škarije našel v brusarjevem žepu in jih vrnil lastniku. — Ti ljubi alkohol, koliko ljudem zmešaš pamet!

Turnišče. Pred dnevi je neki naš izseljenec pisal v domovino pismo, v katerem je bila tudi sledeča zanimivost, ki je vsekakor vredna, da zanjo zve širša javnost. Nemški škof dr. Berning, ki je pred nekaj leti prepotoval tudi Jugoslavijo, se živo zanima za dušno pastirsko potrebo naših izseljencev. Pozval je svoje duhovnike, naj po svojih močeh skrbijo tudi za katoliške izseljence iz Jugoslavije. Dva kaplana na

maternih kolesih obiskujeta naše izseljence ter jim nudita priliko za sv. spoved in jim delita slovenske knjige. Pač tolažljivo za nas!

Petešovec. Splošno je znano, da je pri nas povodenj že več let povzročala ogromno škodo. Tudi letos je Mura približno istega datuma kot lani tako močno narasla, da je začela groziti s poplavam. Vendar pa letos nismo bili v takem strahu in nevarnosti, ker smo s podporo banske uprave v znesku 15.000 din zgradili nasip, ki je besneče valove deroče reke zadržal. Sicer nasip še ni bil dovolj dolg, a tam se je ljudem po trdnopolnem delu posrečilo vodo zadržati ter polja in vas obvarovati pred veliko nesrečo.

Gomilice. Pri nas se že sedaj pripravljamo za novo mašo, ki jo bo julija daroval g. Gjuran Jožef, naš domačin.

Sv. Sebeščan. Naše delavstvo v tujini se dobro zaveda, da mu je potreben dober katoliški časopis in si naroča »Slov. gospodarja«. Do sedaj si ga je že naročilo 24, čita ga pa gotovo do dve sto naših ljudi, saj je na vsakem marofu do deset ljudi ali pa še več iz naše župnije. Le pridno ga čitajte in ga še drugim priporočajte, mi vam pa obljubimo, da bomo tedensko poročali v njem vse važnejše dogodke.

Sv. Sebeščan. Lansko leto smo si postavili res lep Prosvetni dom, ki bi bil v ponos večjim in

bogatejšim krajem. Dom smo zgradili z lastnimi žrtvami in zato ga znamo tudi ceniti. Tudi drugi bi si radi postavljali domove, pa čakajo le vse na podpore, sami si pa ne upajo nič začeti. Vsem takim kliče: le korajžno na delo! Če vam dom postavi kakšna posojilnica ali oblast s svojimi podporami, ne bo tak dom vaš, ker pač niste zanj nič žrtvovali. Poglejte nas, nismo si še dobro odpočili od težkega dela lansko leto in že spet delamo načrte, kako bomo se zidali. Le začeti je treba, saj je začetek polovice konca. — Naši ljudje so pa res požrtvovalni. Gotovo je naša župnija ena najbolj siromašnih v Prekmurju, šteje le okrog tisoč faranov in smo v dveh letih dobili novo stolpno uro, popravili župnišče, dobili nova križa na pokopališču in med poljem, druge manjše stvari v cerkvi, krona vsega je bil naš dom, ki je vreden nad sto tisoč dinarjev in zdaj bomo dali zopet slikati cerkev. Cerkev je bila slikana pred 30 leti in je res že v slabem stanju. Načrt in skice dela akademski slikar g. Jakob Karel, naš domačin. To bomo predložili škofijstvu in s slikanjem bomo začeli že v mesecu juliju, če škofijstvo načrt odobri. Stalo bo okrog deset tisoč dinarjev. Denar bomo imeli v tem času že zbran, če nam bo Bog pomagal. Ko se naše delavstvo v jeseni vrne, bo veselo svoje lepe cerkvice.

## Trinajsti občni zbor Vinarskega društva

Dne 4. junija je prišel v Šmarju pri Jelšah 13. redni občni zbor Vinarskega društva, katerega je vodil g. predsednik Ivan Šerbinek iz Svečine, ki je pozdravil g. okrajnega načelnika dr. Kartina, poslanca dr. Ogrizeka, šmarskega župana g. Turka, zastopnika KZ, kmetijske referente iz vseh krajev Slovenije in vinogradnike. Nato je pozdravil zborovalce šmarski župan Turk z željo, da bi zborovanje obrodilo obilne sadove za dobrobit slovenskega vinogradništva. Po poročilu tajnika in blagajnika je predlagal nadzornik Vojska vsemu odboru razrešnico s pohvalo. — Preračun za bodoče leto je določen s 65 tisoč dinarji izdatkov in prav toliko do-

hodkov. — Po desetminutnem odmoru so bile volitve novega odbora, pri katerih je bil izvoljen za predsednika Ivan Šerbinek, banski svetnik iz Vrtič pri Mariboru, za podpredsednika Lojze Zupanič iz Jarenine pri Mariboru, Lojze Janžekovič, posestnik iz Osluševc, za II. podpredsednika, za III. podpredsednika pa je bil izvoljen Franc Kerin, Sv. Križ pri Kostanjevici. Za tajnika in blagajnika je bil izvoljen Novak Josip, kmetijski referent iz Maribora.

## „Slov. Gospodar“ stane:

za vse leto 32 din, za pol leta 16 din, za četrt leta 9 din.

Sestra se je trpko nasmehnila.

»Piši!«

Začela je narekovati. Helena je hitro pisala. Obe sta bili tako zatopljeni v delo, da nista slišali, da so se vrata odprla.

»Hvaljen Jezus!« se je zaslišalo od vrat sem.

Obe sta pogledali proti vratom. Ostrmeli sta. Pri vratih je stala Alojzija, za njenim hrbtom pa sta se stiskali dve starki.

»Alojzija!« je vzkliknila s. Benigna z glasom, ki je razodeval več veselja kakor ga je hotela izdati. V naslednjem trenutku je že bila spet resna. Molče je poslušala Alojzijino pripovedovanje. Ko je izvedela, za kaj gre, je stopila k štefanovi materi, jo prijala za roko in sočutno dejala:

»Kako strašen udarec je to! A ne obupajte! Bog bo gotovo pomagal!«

Nato je obe ženi peljala v sobo, ki je bila za pisarno.

»Alojzija,« je spotoma dejala, »pojdi v kuhinjo in reci, naj prinesejo za ti gospe obed. Ti pa pojdi k dekletom in z njimi obeduj. Gotovo te bodo z veseljem sprejele.

Alojzija je odšla.

Sestra je starki posadila za mizo. Tudi sama je sedla in poslušala materino pripovedovanje. Ko je starka tožila, da ne more najti dobrega odvetnika, ki bi sina zastopal, se je zamislila.

»Pogum!« je dejala čez čas. »Ga že imamo! Ignacij Kelly bo zagovornik vašega sina. To je po-

šten, zmogel človek in bo gotovo storil vse mogoče, da bo pravica zmagala. Takoj ga bom poklicala.«

Odhitela je v pisarno k telefonu. Odvetnik se je odzval in obljubil, da bo takoj prišel.

Starki sta jedva končali z obedom, ko je stopil v sobo mož kakih tridesetih let in se je predstavil za odvetnika Kellyja.

Ker starki nista znali dobro angleško, odvetnik pa ni obvladal poljščine, je sestra opisala primer.

»Vse storim, kar bo mogoče,« je odvrnil odvetnik. »Sedaj bi še rad s fantom govoril in bi rad, če bi me mati in druga gospa spremljali.«

Starki sta vstali, nakar so vsi trije odšli. Sestra je zadovoljno zrla za njimi. Zdela se ji je, da boljšega zagovornika ne bi mogla najti kakor je Kelly. Nekaj časa je še mislila na stvar, potem je poklicala Heleno in Anito ter njima narekovala. V tem je popoldan minul in začelo se je temniti. Sestra je odposlala dekleti in začela podpisovati napisana pisma. Tedaj se je spomnila, da se je Alojzija vrnila.

»Upam, da ni odšla iz hiše, ne da bi se poslovila,« je rekla na tihem.

Vstala je in šla iskat deklico. Našla jo je v sobi, v kateri je štirinajst bolehnih oskrbovank v prostem času molilo in se razgovarjalo. Sedaj so bile vse zbrane okrog Alojzije, ki jim je pripovedovala o groznem zločinu. Sestra je obstala pri vratih in poslušala.

»Grozno!« je slišala glas ene poslušalke. »Kako je mogoče kaj takega. Uboga mati, kaj bo z njo. Gotovo zelo trpi.«

vil se je po mestu dolg sprevod pogrebcev, od katerih je večina men- da res prišla k pogrebu ne toliko zaradi globokega žalovanja nad pokojnikom in z željo, da mu izkaže poslednjo čast, pač pa iz radovednosti, kako bodo tega ribiča, položenega v ribiški čoln, pokopali. Po pogrebnih molitvah so pogrebel odnesli čoln s truplom pokojnega ribiča na pokopališče, kjer je bila zanj izkopana jama. Vanjo so položili čoln s truplom in ga zagrebili. Še po smrti se ni mogel ločiti od čolna.

Drevesa v Parizu in Berlinu

V Parizu so našli na mestnem ozemlju 56.247 javnih dreves, v Berlinu pa nad 600.000 javnih in zasebnih dreves. Med slednjimi prevladuje slovenska lipa